

Arrest

nr. 191 937 van 13 september 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 april 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 april 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 april 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 mei 2017 met referentienummer 69466.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 13 april 2017 met nummer 185 396, waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd verworpen.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. MASSON, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 15 januari 2007 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 16 januari 2008 de beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.3. Verzoeker diende op 14 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding machtigde verzoeker bij beslissing van 10 januari 2012 tot een tijdelijk verblijf van één jaar, tot 20 januari 2013.

1.5. Verzoeker diende op 5 februari 2013 een aanvraag in tot verlenging van tijdelijk verblijf.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding machtigde verzoeker bij beslissing van 15 april 2013 tot een tijdelijk verblijf, tot 20 december 2013 + 30 dagen.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 2 februari 2017 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). De hiertegen ingestelde vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest van 27 februari 2017 verworpen (RvV 27 februari 2017, nr. 183 006). Het beroep tot nietigverklaring, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), werd door de Raad bij arrest van 6 juni 2017 verworpen (RvV 6 juni 2017, nr. 187 987).

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 8 april 2017 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

Aan de Heer, die verklaart te heten;

naam: B.(...).

voornaam: O.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Marokkaanse

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven

(...) / uiterlijk op 08/04/2017.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinéa 1:

1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor bezit verdovende middelen. (PV (...)) van de politie zone van Antwerpen.)

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

*Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 02/02/2017 dat hem betekend werd op 17/02/2017. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij/zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Bovendien het feit dat de broer en de vader van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.
(...)"*

1.9. Tevens op 8 april 2017 trof de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd ook hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: B.(...)

voornaam: O.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Marokko

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 08/04/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

(...)

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor bezit verdovende middelen. (PV (...) van de politie zone van Antwerpen.)

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 02/02/2017 dat hem betekend werd op 17/02/2017.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Bovendien het feit dat de broer en de vader van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

(...)"

1.10. Bij arrest van 13 april 2017 van de Raad werd de tegen de in punten 1.8. en 1.9. vermelde beslissingen ingestelde vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen (RvV 13 april 2017, nr. 185 396).

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft:

“Indien de verzoekende partij een synthesesemorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend binnen de voorziene termijn, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60.”

2.2. Verzoeker duidt in zijn geding inleidend verzoekschrift zowel het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 8 april 2017 (zie punt 1.8.) als de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) van 8 april 2017 (zie punt 1.9.) als bestreden beslissingen aan. De Raad stelt echter vast dat er nergens een middel wordt ontwikkeld dat gericht is tegen het inreisverbod (bijlage 13sexies), de thans tweede bestreden beslissing. Het ontbreken van een middel in het inleidend verzoekschrift heeft de onontvankelijkheid van het verzoekschrift tot gevolg (RvS 28 september 2009, nr. 196.412).

Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies), thans de tweede bestreden beslissing.

2.3. Artikel 39/60 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de partijen en hun advocaat ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling mogen voordragen en dat geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn. Een middel moet dus in principe in het inleidend verzoekschrift worden ontwikkeld. Nieuwe middelen zijn niet geoorloofd, tenzij de grondslag ervan pas later aan het licht komt. Een middel is ook ‘nieuw’ indien het in het verzoekschrift is ontwikkeld, doch indien er in de synthesesemorie een andere invulling of draagwijdte aan wordt gegeven (RvS 26 juni 2014, nr. 227.901), hetgeen niet geoorloofd is omdat het de rechten van verdediging van de verwerende partij in het gedrang brengt.

2.4. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker in het tweede middel van zijn synthesesemorie bijkomende stukken bespreekt waaruit moet blijken dat zijn familie hier is ingeschreven en dat hij nooit ten laste is geweest van de Belgische Staat. Daarnaast ontwikkelt verzoeker in het derde middel van zijn synthesesemorie een geheel nieuw middel in vergelijking met hetgeen werd aangevoerd in het geding inleidend verzoekschrift. Vervolgens herneemt verzoeker in het vijfde middel van zijn synthesesemorie het vierde middel uit zijn verzoekschrift, maar breidt dit op een ongeoorloofde manier uit waar hij duidt dat zijn gehele familie in België verblijft en hij in Marokko niemand meer heeft, hij hier tewerkgesteld is, het “(...) *bijzonder ernstig en humaan incorrect* (...)” zou zijn om hem te gebieden België te verlaten en dat hij samenwoont met zijn broer en met hem een gezinsleven onderhoudt.

2.5. Aangezien verzoeker voornoemde elementen niet heeft vermeld in zijn geding inleidend verzoekschrift en deze onmogelijk kunnen worden begrepen als een repliek op de nota met opmerkingen (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.975), dienen deze als een ongeoorloofde uitbreiding van de middelen te worden beschouwd die in het licht van de rechten van de verdediging van de verwerende partij en de voorschriften uit artikelen 39/60, tweede lid, *juncto* artikel 39/81, zevende lid, van de vreemdelingenwet als onontvankelijk dient te worden beschouwd en dienen deze niet in het onderzoek van het beroep te worden betrokken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel van zijn synthesesemorie voert verzoeker de schending aan van “(...) *het motiveringsbeginsel en in het bijzonder van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve akten en het artikel 62 van de Vreemdelingenwet* (...)”. Tevens meent verzoeker dat hij diende te worden gehoord, waarbij hij verwijst naar artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en “(...) *de nieuwe SALDUZ-bis wetgeving (van 27 november 2016)* (...)”. Verzoeker zet zijn eerste middel als volgt uiteen:

“(...)

De administratieve akte is im.ºmers onwettig wanneerzij niet is gemotiveerd of wanneerzij geen pertinente bewijzen en aanvaardbare motivering ten gronde bevat.

In casu stelt men dat verzoekende partij zijn paspoort zou vervallen zijn vanaf 19 januari 2014. Uit de stukken die voorliggen in het dossier blijkt duidelijk dat verzoekende partij sinds 2014 van de Stad Antwerpen niets meer heeft gehoord.

Verweerder stelt in haar nota dat verzoeker niet zou aanduiden op welke basis het bevel niet zou gemotiveerd zijn.

Verzoeker stelt vast dat men zich baseert op een inbreuk op de drugswetgeving die geenszins bewezen is.

Verzoekende partij is omtrent deze aangelegenheid zelfs niet verhoord.

Conform art. 6 van het Europees Hof van de Rechten van de Mens heeft verzoeker hier wel duidelijk recht op en zeker ook gelet op de nieuwe SALDUZ-bis wetgeving (van 27 november 2016).

Sowieso kan er thans dan ook gesteld worden dat de vordering een inbreuk op de SALDUZ-wetgeving uitmaakt en als onontvankelijk moet aanzien worden.

De motivatie op basis waarvan men dan meent een bevel om het grondgebied te verlaten te moeten uitvaardigen, is dan ook achterhaald.

Ook de motivatie die men doet op basis van art. 8 §2 EVRM raakt in die optiek geen enkele wal.

Het is duidelijk dat verzoeker de eerbiediging van zijn recht op privé – en gezinsleven wel voorradig moesten zijn gelet op de onontvankelijke straf- vordering.

Verzoeker meent dan ook te mogen stellen dat het bevel om het grondgebied te verlaten foutief gemotiveerd is.”

In het tweede middel van zijn synthesesmemorie werpt verzoeker een schending op van het redelijkheidsbeginsel en stelt hij als volgt:

“Verzoeker wil er op wijzen dat het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat het bestuur zich niet kan te buiten gaan aan een kennelijke wanverhouding (RvSt, Bergen, 164371 van 7 november 2006).

Verzoeker woont in België vanaf 21 februari 2012. Verzoeker woont dus thans 5 jaar in België.

Verzoeker heeft ook een arbeidskaart. Verzoeker heeft ook steeds belastingen betaald bij zijn tewerkstelling.

Verzoeker voegt ook de nodige loonfiches.

Verzoeker voegt ook een attest van tewerkstelling.

(...)

Verzoeker meent dan ook dat men duidelijk aan het redelijkheidsbeginsel tekort geschoten is.”

Verzoeker werpt in het vierde middel van zijn synthesesmemorie de schending op van “(...) de openbaarheid van bestuur vastgelegd in het Decreet van 26 maart 2004 (...)”. Verzoeker zet dit middel als volgt uiteen:

“(...)

Verzoeker zou niet meer in België zou mogen verblijven omdat hij een vervallen tijdelijke verblijfsvergunning zou hebben.

Verzoeker heeft hier nooit de nodige informatie omtrent ontvangen.

Het is uiteraard ook de taak van de overheid om de burger in te lichten omtrent de omstandigheden.

Het is duidelijk dat verzoeker alle andere documenten wel degelijk in zijn bezit heeft.

Verzoeker meent dan ook dat men aan de openbaarheid van het bestuur tekort geschoten is.

Het is immers zo dat alle bestuursdocumenten openbaar moeten worden gemaakt, door inzage te verlenen, uitleg te verschaffen of afschrift te overhandigen of een exemplaar uit te lenen op verzoek van de aanvrager, of op eigen initiatief van de overheid.

Dit behelst actieve en passieve openbaarheid.

Het is duidelijk dat men daar ernstig aan is tekort geschoten in België.

Thans met een bevel om het grondgebied te verlaten wordt verzoeker plots in kennis gesteld dat zijn tijdelijke vergunning zou zijn vervallen. Verzoeker heeft immers altijd een vast adres gehad.

Het is duidelijk dat de stad Antwerpen verzoeker nooit vroeger heeft ingelicht.”

In een vijfde en laatste middel van zijn synthesesmemorie voert verzoeker een schending aan van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker stelt in dit laatste middel als volgt:

“De verwerende partij stelt in haar nota dat het art. 8 §2 EVRM toch zou spelen.

Uiteraard is dit in het geval van verzoeker met een onontvankelijke strafvordering niet het geval.

Wanneer hij in die context wordt vrijgesproken is er nooit een inbreuk geweest en heeft hij nooit de openbare orde van het land geschaad.

Verzoekende partij maakt in de stukken duidelijk dat heel zijn familie in België verblijft. Hij heeft niemand meer in Marokko.

(...)"

3.2. De door verzoeker in zijn synthesesamenvatting aangevoerde middelen worden, in de mate dat ze ontvankelijk zijn (zie punt 2.4. en 2.5.), hieronder verder wegens hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

3.3. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

3.4. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde wet verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.5. Bij de beoordeling van de motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.6. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) is genomen op basis van artikel 7, eerste lid, 1° en 3°, van de vreemdelingenwet.

Deze bepalingen luiden als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)"

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(...)"

De gemachtigde van de staatssecretaris motiveert dienaangaande in de bestreden beslissing dat verzoeker *"(...) niet in het bezit [is] van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene is op heterdaad betrapt voor bezit verdovende middelen. (PV (...) van de politie zone van Antwerpen.) Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. (...)"*

Op grond van artikel 74/14, § 3, 3° en 4°, van de vreemdelingenwet wordt verzoeker geen termijn om het grondgebied te verlaten toegestaan.

De toepasselijke bepalingen van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

"§ 1

De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

(...)

§ 3

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

(...)

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

(...)"

Aangaande het feit dat verzoeker geen termijn werd toegestaan om het grondgebied te verlaten, motiveert de gemachtigde van de staatssecretaris dat verzoeker "(...) geen gevolg [heeft] gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 02/02/2017 dat hem betekend werd op 17/02/2017. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij/zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. (...)”

3.7. Naar aanleiding van verzoekers eerste middel, waarin hij gewag maakt van een inbreuk op de Salduz-bis-wetgeving, dient te worden aangestipt dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) geen strafrechtelijke maatregel, doch een administratiefrechtelijke beslissing is. Hierbij wijst de Raad erop dat het de gemachtigde van de staatssecretaris is toegestaan om op verblijfsrechtelijk vlak een standpunt in te nemen met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De gemachtigde van de staatssecretaris kon dus wel degelijk overgaan tot het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), ook al werd verzoeker volgens zijn verklaringen omtrent de druggerelateerde feiten nog niet gehoord en werd hij hiervoor strafrechtelijk nog niet vervolgd of veroordeeld. Verzoeker kan dus niet worden bijgetreden in zijn kritiek dat er omwille van een niet-ontvankelijke strafvordering geen administratiefrechtelijke maatregelen zouden mogen worden genomen. Bijgevolg mist verzoekers gevolgtrekking, waarbij de motivering aangaande artikel 8 van het EVRM zou komen te vervallen omwille van de niet-ontvankelijke strafvordering, elke grondslag.

3.8. Tevens brengt de Raad in herinnering dat artikel 6 van het EVRM, zoals herhaaldelijk bevestigd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), niet (onverkort) van toepassing is op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (RvS 25 januari 2012, nr. 8.020 (c); GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; RvS 7 juli 2006, nr. 161.169; EHRM 6 februari 2003, *Mamatkulov en Abdurasolovic t. Turkije*; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov t. Turkije*; EHRM 5 oktober 2000, *Maaouia t. Frankrijk*).

3.9. Verzoeker voert in (het ontvankelijke deel van) zijn tweede middel aan dat hij vijf jaar in België woont, een arbeidskaart heeft en belastingen heeft betaald bij zijn tewerkstelling, maar slaagt er daarmee niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen dat hij wel degelijk niet in het bezit is van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten en dat hij een gevaar voor de openbare orde zou vormen. Blijkens het ‘Administratief Verslag vreemdelingencontrole’ van 8 april 2017, dat zich in het administratief dossier bevindt, werd verzoeker op heterdaad betrapt op het bezit van verdovende middelen, waardoor het niet kennelijk onredelijk overkomt hem als een bedreiging voor de openbare orde te aanzien. Terloops merkt de Raad op dat verzoeker allerhande stukken aankondigt in zijn middelen, maar dat er behoudens een afschrift van de bestreden beslissingen en van een ‘voorstel minnelijke schikking’ van het Parket geen documenten als bijlage kunnen worden aangetroffen.

3.10. De kritiek van verzoeker in zijn vierde middel dat hij niet werd geïnformeerd over zijn vervallen verblijfstitel lijkt gericht te zijn tegen de diensten van de stad Antwerpen die geen partij zijn in onderhavig geschil en kan niet worden betrokken op het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). De verwerende partij in onderhavig geschil is trouwens niet opgenomen onder de instanties die worden bedoeld in artikel 4 van het Decreet betreffende de openbaarheid van bestuur van 26 maart 2004, dat door verzoeker in zijn middel wordt vermeld.

3.11. Het betoog van verzoeker in het kader van het recht op privé- en gezinsleven uit artikel 8 van het EVRM, waarbij hij in herinnering brengt dat hij reeds 5 jaar in België verblijft en bij zijn tewerkstelling belastingen betaalt, is niet van aard om de afweging uit de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen, waarin het volgende wordt gesteld: *“Bovendien het feit dat de broer en de vader van*

betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.”

3.12. Verzoeker heeft geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt. De bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheidsbeginsel.

De aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN